# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **G. B.,** zastoupen Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Polská 15, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010, čj. OAM-128/LE-BE03-BE03-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010, čj. 46 Az 21/2010 - 31,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jiřímu Ostrýtovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

## Odůvodnění:

[1] Žalovaný vydal dne 10. 6. 2010 rozhodnutí, kterým rozhodl o nepřípustnosti opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně řízení v této věci zastavil podle § 25 písm. i) výše cit. zákona. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že z druhé žalobcovy žádosti žádná nová skutečnost nevyplývá, všechny skutečnosti žalovaný již meritorně posuzoval a není žádný důvod k tomu, aby tak činil znovu. Dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného netrpí ani žádnou vadou po formální stránce. Byly tak splněny podmínky k tomu, aby správní orgán řízení o opakované žádosti žalobce, která je nepřípustná, zastavil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím ustanoveného advokáta doplnil svou kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu s tím, že ji podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisu.

[3] Stěžovatel velmi obecně v kasační stížnosti namítá, že jak správní orgán, tak soud zaměnily pojmy „*důvody opakované žádosti*“ a „ *nové okolnosti, které nebyly v předchozím řízení předmětem zkoumání*“, současně však neuvádí, v jakém smyslu měly být uvedené pojmy zaměněny. Stěžovatel se domnívá, že důvody žádosti mohou být totožné. Správní orgán a soud musí zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel je přesvědčen, že z obou řízení vyplývá, že nové skutečnosti a nová zjištění v dané věci uvedl, byť důvodem jeho druhé žádosti je tentýž důvod jako v předchozím řízení. Na základě toho má za to, že posouzení jeho žádosti jako nepřípustné a zastavení řízení nebylo na místě.

[4] Dále stěžovatel uvádí, že žalovaný měl zkoumat, zda má stěžovatel odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině nebo zda jsou v jeho případě důvodné obavy, že pokud bude vrácen do země původu (Mongolsko), hrozilo by mu nebezpečí vážné újmy, např. mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, případně by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR a je tak dán některý z důvodů udělení doplňkové ochrany.

[5] Stěžovatel z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti ve smyslu § 102 ve spojení s § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud připomíná, že v případech, kdy je podána kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby za účelem jejího meritorního přezkoumání splňovala kasační stížnost kromě podmínek přípustnosti také podmínky přijatelnosti. To vyplývá z usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), na které zdejší soud v této souvislosti odkazuje.

[8] Zdejší soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. tedy dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Otázkou, jaké důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze pokládat za nové oproti žádosti dřívější, a tedy za důvody opodstatňující meritorní posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, se zdejší soud zabýval již opakovaně ve svých rozhodnutích vykládajících zde aplikované ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení je žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, *podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho*

*vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

[10] Zdejší soud toto ustanovení vyložil zejména ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávaní opakovaných žádostí.*“

[11] Stěžovatel sám přiznává, že ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany sice uvedl totožný důvod jako v žádosti předchozí, avšak zároveň tvrdí, že uvedl nové skutečnosti a nová zjištění, které měl žalovaný a následně i soud posoudit. Kasační stížnost v této otázce však zůstává zcela pouze v obecné rovině; stěžovatel žádným způsobem tyto údajně nové skutečnosti nebo nová zjištění nekonkretizuje a ani jiným způsobem na ně neodkazuje. „Novost“ těchto skutečností není zjevná ani ze správního spisu (srov. obecně např. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009 - 64).

[12] Stěžovatel dále trvá na tom, že jak žalovaný tak soud měli zkoumat skutečnosti uvedené v bodě [4] meritorně. Tyto skutečnosti však ani v kasační stížnosti nijak nekonkretizuje, zůstává jen u naprosto obecných tvrzení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že bylo-li řízení zastaveno, žalovaný nebyl povinen posuzovat podmínky pro udělení doplňkové ochrany za situace, kdy tato otázka byla předmětem zevrubného posouzení v prvém řízení v této věci (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2010, čj. 5 Azs 4/2010 - 122).

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (obdobně ve vztahu k mongolským žadatelům např. usnesení NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 2 Azs 1/2011 - 74 či ze dne 27. 1. 2011, čj. 7 Azs 1/2011 - 72). Nelze tedy než souhlasit s žalovaným, že kasační stížnost je nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Z tohoto důvodu o ní Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku č. I. tohoto usnesení.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve s pojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti v důsledku čehož byla kasační stížnost přípustná) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1

písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu